

Jon Hardon Hansens sidste prædiken på Sild i embede

Taler

Jon Hardon Hansen
Sognepræst

Dato

1. maj 2022

Sted

Sild, Tyskland

Dagens løsen til denne anden søndag efter påske er fra Paulus 1. brev til Korintherne og lyder:

For vi erkender stykkevis, og vi profeterer stykkevis, men når det fuldkomne kommer, skal det stykkevis forgå.

I Vorherres Jesu Kristi navn. Amen.

I dag hører vi om Jesus, som den gode hyrde, der erklærer, at hans får ikke har noget som helst at frygte.

Jesus er ikke en hvilken som helst hyrde. Han er den gode hyrde.

Og det, der karakteriserer den gode hyrde er, at denne ikke render fra pladsen, så snart der dukker en sulten ulv eller en magtbegærlig autokrat op, som er ude efter hans fåreflok.

Den gode hyrdes røst er en tillidvækkende klar tale, der lover fårene, der følger ham, at de aldrig går fortabt, uanset hvad end der måtte ske af foruroligende ting i denne verden.

Han lover sine får, at de i evighed skal forenes med ham i hans omsorgsfulde hånd.

Er det ikke netop det, vi hungrer og tørster efter at høre.

Et guddommeligt løfte om, at intet, hverken død eller liv eller engle eller magter eller noget nuværende eller noget kommende eller kræfter eller noget i det høje

eller i det dybe eller noget andet, der er skabt, kan skille os fra Guds kærlighed i Jesus Kristus, Vorherre.

Ikke mindst i disse uger, har vi behov for at høre, at der er en Gud foroven, der råder og trøster.

Høre den røst, der sætter næstekærligheden op som et værn mod barbariet, der ringeagter det enkelte menneskets liv, værd og værdighed.

Netop nu, hvor krigens stemme taler freden imod. Skræmmer et helt folk fra vid og sans, så det intet andet kan, end som en forvildet fåreflok at flygte fra et rovdyrs umættelige sult efter Lebensraum.

Der er mange røster i denne verden, som vi enten kan vælge at følge eller vælge at afvise.

Der er mange hyrder, hvoraf nogle kalder sig influencer, der er undevejs på gader og stræder, i den politiske verden, pressen, internettet og de sociale medier.

Vi bombarderes af en kakofoni af stemmer døgnet rundt. Stemmer som vil bevæge os i en bestemt retning. Stemmer som vil manipulere.

Stemmer som bærer løggen ud i livet. Stemmer som vil forføre og lokke os i fordærv. Stemmer som vil åbenbare sandheden.

Stemmer som lover guld og grønne skove. Stemmer som vil føre os ud i et bagholdsangreb.

Og så er de indre stemmer, som den dårlige samvittighed. Selvbedragets og den selvforherligende røst. Drømmens stemme.

Og den stemme, som siger: ”Lev med det”.

Spørgsmålet er, om alle disse stemmers klangbund er båret af kærlighed eller had eller selvoptagethed eller eskapisme, flugten fra realiteterne.

Jeg kom til at tænke på, om det er menneskets lod, at det igen og igen følger den

stemme, der vil bilde det ind, at det evige kan findes i det forgængelige.

Det var i forbindelse med en radioudsendelse at tanken strejfede mig.

Studieværten, der er præst, havde inviteret en mandlig gæst ind i studiet for tale med ham om kærlighed.

Gæsten fortalte, at han havde været gift fem gange med fem forskellige kvinder.

Det var kærlighedens stemme, der bragte dem sammen. På et tidspunkt forsvandt kærlighedens stemme dog, hvorfor ægteskaberne alle endte med en skilsmisse.

Nu kan vi alle sammen sidde her og blive moralsk forarget på mandens tragikomiske livshistorie.

Men lad være med at kaste med sten, når du sidder i et glashus. Eller som vores gode hyrde Jesus ville sige:

”Den af jer, der er uden synd, skal kaste den første sten!”

Samtalen var bygget kronologisk op. De startede med at tale om det første ægteskab, så det andet og så videre.

Mod slutningen af udsendelsen ville studieværten så komme ind på det femte og sidste ægteskab.

Men da måtte den mandlige gæst indrømme, at han slet ikke var gift med den femte kvinde.

Det er, hvad der kan ske, at man fuldstændig glemmer, at man ikke er gift med den sidste kvinde i rækken.

For at redde den lidt pinlige situation, skyndt manden sig at sige, at han godt kunne forestille sig at blive gift en femte gang med den aktuelle kæreste. For hun var nu den eneste ene.

Umiddelbart, hvis jeg nu var den femte kvindes præst, ville jeg måske råde hende

til at lytte godt og grundigt både til mandens stemme og sin egen indre stemme .

Kunne indgåelsen af det femte ægteskab i virkeligheden blot lægge op til en femte skilsmisse, så der åbnes op for muligheden for et sjette ægteskab.

Eller har forholdet potentialet og viljen til opfyldelsen af vielsesritualets forpligtende ord ”indtil døden skiller jer ad”.

Hvis I nu tror, at denne livshistorie er noget, der kun hører vores tid til, så må I tro om.

Jesus kender til fænomenet. Menneskets fortvivlede jagt efter den kærlighed, den eneste ene, der kan møde alle ens drømme, ønsker og behov indtil døden indtræder.

Det er forestilling om kærligheden mellem mand og kvinde, der snarere ligner det romantiske sværmeri, hvor man 24/7 ikke ser og ikke føler andet end partneren i sit liv.

En lignende samtale, som den mellem studieværten og gæsten fandt sted ved middagstid

ved Jakobsbrønden mellem Jesus og en samaritansk kvinde

Efter en længere diskussion af religiøs karakter om det levende vand, der slukker menneskets tørst for evigt, sagde Jesus til hende:

Gå hjem og hent din mand. Derpå svarede kvinden: Jeg har ikke nogen mand.

Hvorpå Jesus replicerede:

Du har ret når du siger: Jeg har ingen mand; for du har haft fem mænd, og den du har nu, er ikke din mand.

I samtalen mellem Jesus og den samaritanske kvinde bliver det tydeligt, at det vand hun hver dag kom for at hive op af brønden for at slukke sin tørst, slet ikke var det vand, hun havde længtes efter hele sit liv.

Det var derimod hendes livs tørst. Tørsten efter fællesskab, kærlighed, helhed og sammenhæng.

Hun havde forsøgt at slukke sin tørst efter et sammenhængende liv ved hjælp af de mænd, hun havde levet sammen med. Men forholdene endte alle i en stor skuffelse.

Men det hun egentlig havde brug for, var Guds ord. Det levende ord. Det levende vand.

Ja, der kan gå et helt liv og en hel del ægteskaber, inden man når til den erkendelse, at freden i os selv, får vi ikke gennem medmennesket, men i vort gudsforhold, der bygger på tilliden til, at den gode hyrde til alle tider, trofast holder sin hånd over os og med sin stemme kalder os tilbage i folden, når vi igen og igen fristes til at søge evigheden i det forgængelige. Amen.

Kilde

Manuskript modtaget fra taler

Kildetype

Digitalt manuskript

Tags

Afskedstale, Prædiken, Prædikener fra 2000-tallet

URI

<https://www.dansketaler.dk/tale/jon-hardon-hansens-sidste-praediken-paa-sild-i-embede-2022>